

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3610/2023
09.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Бранислава Босилковића, Бранке Дражић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Прве београдске гимназије, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 957/23 од 22.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 957/23 од 22.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 957/23 од 22.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4075/21 од 13.12.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе као у поднеску од 04.10.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде за топли оброк, за период од 01.06.2018. до 31.05.2021. године, исплати новчане износе наведене у том ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки појединачни новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од 01.06.2018. до 31.05.2021. године, исплати новчане износе наведене у том ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки појединачни новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због неисплаћене минималне зараде исплати, за месеце јун 2018. године, септембар 2018. године, децембар 2018. године, фебруар 2019. године, март 2019. године и јун 2019. године, новчане износе наведене у том ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки појединачни новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћене минималне зараде, за период од 01.09.2019. до 01.03.2021. године, исплати новчане

износе наведене у том ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки појединачни новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 19.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана изршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде. Ставом седмим изреке, ослобођен је тужилац плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 957/23 од 22.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 4075/21 од 13.12.2022. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова поступка по жалби, као неосновани.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужене у овом спору није дозвољена.

У овом спору, тужилац тражи да се тужена обавезе и на исплату разлике између исплаћене и минималне зараде. Нижестепени судови су одлуку о основаности захтева тужиоца у побијаном делу донели сагласно одредбе члана 111. Закона о раду, о праву на минималну зараду која припада свим запосленима без обзира на то ко је њихов послодавац, као законски минимум којим се обезбеђује заштита и задовољавају егзистенцијалне и социјалне потребе. О праву на минималну зараду запослених у јавним службама, на које се примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама, изјашњавао се и Уставни суд у поступку по уставној жалби (одлука Уж - 8873/2014 од 29.09.2016. године).

Из тих разлога, нема места одлучивању о посебној ревизији тужиоца ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 31.05.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић